

Segregació universitària

Hi ha determinades pràctiques polítiques del PP valencià, sobretot en els terrenys de la sanitat i de l'educació, que despisten. No se sap ben bé si el País Valencià es tracta del banc de proves del PP estatal, on s'estudien les reaccions socials i polítiques, o el que passa és que es tracta senzillament d'un estil de governar desafortunat de totes totes i prou.

Però es pot dir que l'antipatia generalitzada que el govern de José María Aznar s'ha guanyat amb la batalla digital, amb la reacció de la legislació europea inclosa, té certa semblança —en la magnitud— amb la resposta que ha rebut la Generalitat valenciana pel seu intent de segregació forçada de Medicina i Estadística de la Universitat d'Alacant en favor de la futura Universitat Miguel Hernández d'Elx. Un clar atemptat contra l'autonomia universitària que la Conferència de Rectors d'Universitats Espanyoles (CRUE) ha interpretat com un antecedent perillós d'allò que pot arribar a ser la generalització d'una mesura d'aquest tipus. El president de la CRUE, Carles Solà, rector de la Universitat Autònoma de Barcelona,

ha fet costat en tot moment al rector de la Universitat d'Alacant, Andrés Pedreño, que ha esdevingut fa mesos, gràcies a la tossuderia del govern d'Eduardo Zaplana, un símbol de l'autonomia universitària. Però un símbol d'àmbit europeu. En aquest sentit, l'octubre de l'any passat, Pedreño rebia del president de la Conferència de Rectors d'Europa (CRE), Josep Maria Bricall, una nota de suport en nom de les 625 universitats europees que integra. Un suport al seu afany per defensar la independència acadèmica fonamentat en la Carta Magna de les Universitats Europees, aprovada a Bolonya el setembre de 1988.

L'últim revés polític en aquest tema el rebia el PP la setmana passada, concretament, el di-

marts dia 25, quan el Grup Socialista al Congrés dels Diputats presentava davant del Tribunal Constitucional un recurs d'inconstitucionalitat contra la segregació de centres de la Universitat d'Alacant, que no contra la creació de la Universitat d'Elx.

La utilització de la via constitucional quant als drets fonamentals atorga al procés una rapidesa de què no gaudeix la via contenciosa-administrativa. Així, la sentència del Tribunal Constitucional és qüestió de mesos i Carles Solà ja ha manifestat que confia que aquesta anirà en la línia de la CRUE i del recurs del Grup Socialista. Si això és així, la llei de creació de la Universitat d'Elx s'haurà de canviar. Es trencaria qualsevol intenció encaminada a

crear una xarxa d'universitats paral·leles política-ment afins al PP. I representaria una victòria de facto i moral a la comunitat universitària, representada en la figura de Pedreño. I encara més, posaria en evidència el setge econòmic que el govern Zaplana aplica a la Universitat d'Alacant, a qui ha donat només 500 dels 5.000 milions que havia demanat per al pròxim curs.

Camp de proves? Error polític? Ara, la pilota és al terrat del Tribunal

Constitucional, la sentència del qual decantarà la resposta en un sentit o en un altre. Una sentència que és observada, no ho oblidem, per tot Europa.

Tot aquest procés ha evidenciat també una altra realitat que cal esmentar, i és que l'abstenció forçada del Grup Socialista a les Corts valencianes a l'hora de votar la llei autonòmica de creació de la Universitat d'Elx representa una actitud incomprensible que es contradiu amb l'actuació del Grup Socialista a Madrid. ■

“La segregació de la Universitat d'Alacant en favor de la Universitat d'Elx és un banc de proves del PP o un error polític? Ara, la pilota és al terrat del Tribunal Constitucional, i la sentència decantarà la resposta en un sentit o en un altre.”